

Kako priti do besede

Beton Ltd.: Rečem, kar mi rečejo, naj rečem, APT Novo mesto, Bunker

ANJA GOLOB

Delati karkoli z Beckettom je seveda že vnaprej obsojeno na neuspeh, ker je pač nemogoče – vse, kar je (bilo) sploh mogoče reči, je povedal že avtor sam. Ravno zato je spoprijemljivejša s to materijo še toliko pogumnejše dejanje, nekako v smislu Beckettovega izreka o tem, kako človek pade, nakar naj pade znova, tokrat pade bolje.

Beckett je ravno nekaj, česar ni mogoče prevesti v kakršnokoli meta-govorico, zato je osnovna zastavitev pričujoče gledališke predstave le še toliko vznemirljivejša: njeni avtorji, neke vrste **Betontanc** 2.o, ki se podpisuje kot Beton Ltd., njegovo jedro pa tvorijo Katarina Stegnar, Primož Bežjak in Branko Jordan (za Rečem ... so v svoje vrste povabili še Dašo Doberšek), namreč uokvirijo uprizoritev natančno kot – seanso štirih tolmačev, ki tolmačijo – predavanje o Beckettovi literaturi, osredotočeno predvsem na sklepni del njegove trilogije, na Neimenljivega (1953, 5 let kasneje izide v angleščini v avtorjevi lastni adaptaciji). Ta brihtna, duhovita odločitev, spričo svoje navidezne paradoksalnosti, zagotovi uprizoritvi osnovno napetost. Slednja se mestoma bolj, mestoma manj razplasti; predstava torej ni enotna, kar pa, predpostavljam, niti ni bil njen namen, vendar z neenotnostjo ne merim na polikantnost (od materije Beckett bi bilo to absurdno pričakovati), marveč na ugledališčenost. Določeni deli vzbudijo manj zanimanja od drugih, toda uprizoritev se dosledno drži izhodišča: tolmače gledamo, kako pridejo na delo, kako se pripravljajo, ggrajajo, preletijo novice v časopisu,

zaužijejo kako malenkosti, rečejo kako med seboj, kako zasedejo svoje kabine, preverjajo naprave, kako, skratka, sledijo natančno določenemu protokolu navodil, ki ga na koncu, posnetega, tudi slišimo – vse zato, da bi čim manj prepustili naključju, to, kar pa delajo, pa je eno samo naključje. Prevajajo besede nekoga, ki pravkar govori, in ki lahko reče karkoli. Oni, nasprotno, točno tega nikdar ne morejo reči. V tem oziru je aktualna predstava odlična, sklepni prizor, v katerem si štiri radovedne miške postavljajo osnovno filozofsko vprašanje, kaj je to, kar je, in z njim povzamejo celotno uprizoritev, pa naravnost antologijski.

Kar se samo izvedbe tiče, je absolutno prepričljiva. Skoraj popolno osredotočenost na besedo preseka par kratkih koreografiranih sekvenc, ki pa so posledično žal prešibke, da bi učinkovale kot kaj več od nastavkov. Ta prilika se mi zdi zamujena, saj bi bilo ravno v vdorom in razplastitvijo giba kot ne-besede po mojem mnenju mogoče doseči zeleni presežek, ki je, verjetno kar nujna, posledica odločitve za postavitev neke tvarine na oder. V Beckettu samem tega, kakopak, ni – je pa v gledališki formi. Še bolj je to presenetljivo, ker imamo opraviti s skupino, ki izhaja iz fizičnega oz. gibalnega teatra in to področje, vemo, mojstrsko obvladuje.

Produkt je torej dobrodošel poteg Becketta na svetlo (ob katerem nikakor ne gre zanemariti premisleka o položaju generacije, ki se tu z njim spopada, v aktualnem trenutku v slovenski družbi), sijajna, duhovita vrzel med formo in materijo, iz katere izhaja celota predstave, vrhunska izvedba ter, z izjemo sklepnega prizora, manko očitnejših presežkov, ki bi ga morda lahko omogočil prav očitnejši vpoteg giba v dialog. Ogled priporočljiv.

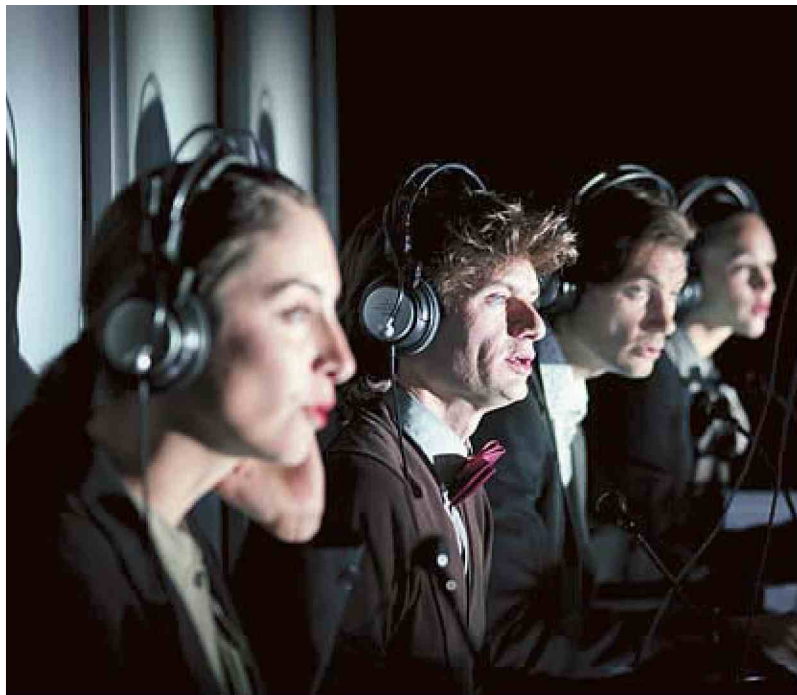
Page: 14

Reach: 127000

Country: SLOVENIA

Size: 307 cm2

2 / 2

Sijajna, duhovita vrzel med formo in materijo, iz katere izhaja celota predstave.
(Dokumentacija Bunkerja)